

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2014. gada 24. jūnijā *

Prasība atcelt tiesību aktu — Lēmums 2011/640/KĀDP — Juridiskais pamats — Kopējā ārpolitika un drošības politika (KĀDP) — LES 37. pants — Starptautisks nolīgums, kas attiecas vienīgi uz KĀDP — LESD 218. panta 6. punkta otrā daļa — Pienākums nekavēties un pilnīgi informēt Eiropas Parlamentu — LESD 218. panta 10. punkts — Seku paturešana spēkā

Lieta C-658/11

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2011. gada 21. decembrī cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *R. Passos*, *A. Caiola* un *M. Allik*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *M. Konstantinidis*, *R. Troosters* un *L. Gussetti*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *F. Naert*, *G. Étienne*, *M. Bishop* un *G. Marhic*, pārstāvji,

atbildētāju,

ko atbalsta

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *E. Ruffer* un *D. Hadroušek*, pārstāvji,

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues* kā arī *N. Rouam* un *E. Belliard*, pārstāvji,

Itālijas Republika, ko pārstāv *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili*, *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *A. Falk*, pārstāve,

* Tiesvedības valoda – angļu.

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv *L. Christie* un *A. Robinson*, pārstāvji, kuriem palīdz *D. Beard, QC*, un *G. Facenna, barrister*,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks, A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), M. Ilešičs [*M. Ilešič*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un M. Safjans [*M. Safjan*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], E. Levits, A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabdžijevs [*A. Arabadjiev*], D. Švābi [*D. Šváby*], M. Bergere [*M. Berger*], A. Prehala [*A. Prechal*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

nemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 17. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2014. gada 30. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā prasībā Eiropas Parlaments lūdz, pirmkārt, atcelt Padomes 2011. gada 12. jūlija Lēmumu 2011/640/KĀDP par to, lai parakstītu un noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību un Maurīcijas Republiku par nosacījumiem attiecībā uz aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Maurīcijas Republikai un par aizdomās turētu pirātu stāvokli pēc nodošanas (OV L 254, 1. lpp., turpmāk tekstā attiecīgi – “apstrīdētais lēmums” un “ES-Maurīcijas nolīgums”), un, otrkārt, tas lūdz paturēt spēkā šī lēmuma seku iedarbību.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 LES V sadaļā ir ietverta 2. nodaļa “Īpaši noteikumi par kopējo ārpolitiku un drošības politiku”, kurā ietilpst LES 36. pants, kurā ir noteikts:

“Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos regulāri apspriežas ar Eiropas Parlamentu par kopējās ārpolitikas un drošības politikas un kopējās drošības un aizsardzības politikas būtiskākajiem aspektiem un pamatvirzienu izvēli un informē to par šo politiku attīstību. Viņš nodrošina to, ka attiecīgi ievēro Eiropas Parlamenta viedokli. Eiropas Parlamenta informēšanā var iesaistīt īpašos pārstāvjus.

Eiropas Parlaments var uzdot Padomei un Augstajam pārstāvim jautājumus vai sniegt tai ieteikumus. Tas divreiz gadā rīko debates par panākumiem, kas gūti kopējās ārpolitikas un drošības politikas, tostarp kopējās drošības un aizsardzības politikas, īstenošanā.”

- 3 LES 37. pants, kas ir ietverts šajā pašā nodaļā, ir izteikts šādā redakcijā:

“Savienība var noslēgt nolīgumus ar vienu vai vairākām dalībvalstīm vai starptautiskām organizācijām tajās jomās, uz kurām attiecas šī nodaļa.”

4 LES 218. panta redakcija ir šāda:

“1. Neskarot 207. pantā paredzētos īpašos noteikumus, Savienības nolīgumus ar trešām valstīm vai starptautiskām organizācijām apspriež sarunās un noslēdz saskaņā ar turpmāk norādīto procedūru.

2. Padome atļauj sākt sarunas, pieņem sarunu norādes, atļauj nolīgumu parakstīšanu un noslēdz nolīgumus.

3. Ja paredzētais nolīgums vienīgi vai galvenokārt attiecas uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku [turpmāk tekstā – “KĀDP”], Komisija vai Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos sniedz ieteikumus Padomei, kura pieņem lēmumu, atļaujot sākt sarunas un atkarībā no paredzētā nolīguma priekšmeta izvirzot Savienības sarunu vadītāju vai sarunu grupas vadītāju.

[..]

5. Pēc sarunu vadītāja priekšlikuma Padome pieņem lēmumu, ar kuru atļauj parakstīt nolīgumu un vajadzības gadījumā to provizoriski piemērot līdz brīdim, kad tas stājas spēkā.

6. Padome pieņem lēmumu par nolīguma noslēgšanu pēc nolīguma sarunu vadītāja priekšlikuma.

Izņemot gadījumus, kad nolīgumi attiecas vienīgi uz [KĀDP], Padome lēmumu par nolīgumu noslēgšanu pieņem:

a) ar Eiropas Parlamenta piekrišanu šādos gadījumos:

[..]

v) slēdzot nolīgumus jomās, kurās vai nu piemēro parasto likumdošanas procedūru, vai arī īpašu likumdošanas procedūru, kad ir nepieciešama Eiropas Parlamenta piekrišana.

[..]

b) pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu citos gadījumos. [..]

[..]

10. Eiropas Parlamentu nekavējoties un pilnīgi informē visos procedūras posmos.

[..]”

5 Padomes 2008. gada 10. novembra Vienotā rīcība 2008/851/KĀDP par Eiropas Savienības militāro operāciju ar mērķi palīdzēt Somālijas piekrastē novērst un apkarot pirātismu un bruņotas laupīšanas un atturēt no šādiem nodarījumiem (OV L 301, 33. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2010. gada 7. decembra Lēmumu 2010/766/KĀDP (OV L 327, 49. lpp.; turpmāk tekstā – “Vienotā rīcība 2008/851”), ir pamatota ar LES 14. pantu, 25. panta trešo daļu un 28. panta 3. punktu.

6 Vienotās rīcības 1. panta “Misija” 1. punktā ir paredzēts:

“Eiropas Savienība [...] vada militāru operāciju, atbalstot Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes (ANO DP) Rezolūcijas 1814 (2008), 1816 (2008) un 1838 (2008), saskaņā ar pilnvarām, kas pirātisma apkarošanai piešķirtas ar 100. un turpmākajiem pantiem ANO Jūras tiesību konvencijā, kas parakstīta *Montego Bay* 1982. gada 10. decembrī (turpmāk “ANO Jūras tiesību konvencija”), un jo īpaši saskaņā ar saistībām, ko uzņēmušās trešās valstis (turpmāk “*Atalanta*”), lai palīdzētu:

- aizsargāt [Pasaules Pārtikas programmas] kuģus, kas piegādā pārtikas palīdzību pārvietotām personām Somālijā – saskaņā ar ANO DP Rezolūcijā 1814 (2008) paredzētajām pilnvarām,
- aizsargāt neaizsargātos kuģus, kas kuģo Somālijas piekrastē, kā arī novērst un apkarot pirātismu un bruņotu laupīšanu Somālijas piekrastē un atturēt no šādiem nodarījumiem – saskaņā ar pilnvarām, kas izklāstītas ANO DP Rezolūcijā 1816 (2008).”

7 Minētās Vienotās rīcības 2. pantā “Pilnvaras” ir noteikts:

“*Atalanta* saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti piemērojamās starptautiskajās tiesībās, jo īpaši ANO Jūras tiesību konvencijā un ANO DP Rezolūcijās 1814 (2008), 1816 (2008) un 1838 (2008), un ievērojot savas pieejamās spējas:

[..]

- e) īstenojot tiesvedību, kam valstis pilnvarotas saskaņā ar nosacījumiem, kuri paredzēti 12. pantā, zonās, kur tā atrodas, var aizturēt, paturēt apcietinājumā un pārvietot personas, par kurām ir aizdomas, ka tās ir iecerējušas veikt, veic vai ir veikušas pirātismu vai bruņotu laupīšanu, kā minēts Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas 101. un 103. pantā, un aizturēt pirātu vai bruņotu laupītāju kuģus vai kuģus, kas sagrābti, veicot pirātismu vai bruņotu laupīšanu, un kas atrodas pirātu vai bruņotu laupītāju rokās, kā arī īpašumu, kas atrodas šajos kuģos;

[..].”

8 Vienotās rīcības 2008/851 10. pants “Trešo valstu dalība” ir izteikts šādā redakcijā:

“1. Neskarot [Savienības] lēmumu pieņemšanas procesa autonomiju un vienoto organizatorisko sistēmu, kā arī saskaņā ar Eiropadomes attiecīgajām pamatnostādņēm, trešās valstis var tikt aicinātas piedalīties operācijā.

[..]

3. Sīki izstrādātu kārtību trešo valstu dalībai nosaka, pamatojoties uz nolīgumiem, ko noslēdz saskaņā ar [LES] 37. pantā paredzēto procedūru. Ja [Savienība] un trešā valsts ir noslēgušas nolīgumu, kas veido pamatu attiecīgās trešās valsts dalībai [Savienības] krīzes pārvarēšanas operācijās, šāda nolīguma noteikumus piemēro saistībā ar šo operāciju.

[..]

6. Nosacījumi aizturēto un apcietināto personu nodošanai trešai valstij nolūkā īstenot šīs valsts jurisdikciju ir pieņemti, noslēdzot vai īstenojot nolīgumus par dalību, kas paredzēti 3. punktā.”

- 9 Saskaņā ar šīs Vienotās rīcības 12. pantu “Aizturēto un apcietināto personu nodošana jurisdikcijas īstenošanai”:

“1. Pamatojoties uz Somālijas piekrišanu tam, ka dalībvalstis vai trešās valstis īsteno savu jurisdikciju, no vienas puses, un ANO Jūras tiesību konvencijas 105. pantu, no otras puses, personas, par kurām ir aizdomas, ka tās Somālijas teritoriālajos ūdeņos vai atklātā jūrā ir iecerējušas veikt, veic vai ir veikušas pirātiskas darbības vai bruņotas laupīšanas, kā minēts Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas 101. un 103. pantā, un kuras ir aizturētas un apcietinātas, lai pret tām veiktu tiesvedību, kā arī īpašumus, kas kalpojuši šo darbību veikšanai, nodod:

- tās dalībvalsts vai trešās valsts kompetentajām iestādēm, kura piedalās operācijā un ar kuras kuģi veikta aizturēšana, vai
- ja šī valsts nevar vai nevēlas īstenot savu jurisdikciju – tai dalībvalstij vai trešai valstij, kas vēlas īstenot savu jurisdikciju pār iepriekšminētajām personām un īpašumu.

2. Nevienam no 1. un 2. punktā minētajām personām nevar nodot trešai valstij, ja vien nav vienošanās par nodošanas nosacījumiem ar šo trešo valsti saskaņā ar piemērojamām starptautiskajām tiesībām, jo īpaši – ar starptautiskajām cilvēktiesībām, konkrēti, lai garantētu, ka neviens netiks pakļauts nāvessodam, spīdzināšanai vai jebkurai citai nežēlīgai, necilvēciskai vai pazemojošai rīcībai.”

- 10 Saskaņā ar ES-Maurīcijas nolīguma 2. pantu “Definīcijas”:

“Šajā nolīgumā:

- a) “Eiropas Savienības vadītie jūras spēki (*EUNAVFOR*)” ir ES militārais štābs un ES operācijā “Atalanta” iesaistītie attiecīgo valstu kontingenti, to kuģi, gaisa kuģi un līdzekļi;

[..].”

- 11 Šī paša nolīguma 1. pantā “Mērķis” ir noteikts:

“Ar šo nolīgumu nosaka nosacījumus un kārtību:

- a) tādu personu nodošanai, ko tur aizdomās par to, ka tās mēģina veikt, veic vai ir veikušas pirātiskas darbības *EUNAVFOR* darbības zonā, [..] un ko *EUNAVFOR* ir aizturējuši;
- b) kādā *EUNAVFOR* atsavināto īpašumu no *EUNAVFOR* nodod Maurīcijai; un
- c) kādu piemēro nododamajām personām.”

- 12 Turklāt ES-Maurīcijas nolīguma 3. pantā ir noteikti vispārīgie principi, kas reglamentē nosacījumus un kārtību, kādā Maurīcijas Republikai ir nododamas aizdomās par pirātismu turētas personas, kuras ir aizturējuši *EUNAVFOR*, un *EUNAVFOR* atsavinātais īpašums. Šī nolīguma 4. pantā ir regulēta arī izturēšanās pret nodotajām personām, tiesvedības īstenošana un tiesāšana, vienlaikus nolīguma 5. pantā nosakot aizliegumu tām piemērot nāvessodu. Šī paša nolīguma 6. pantā ir paredzēti pasākumi attiecībā uz dokumentiem par minēto personu nodošanu, tostarp attiecībā uz informāciju un paziņojumiem, un tā 7. panta 1. un 2. punktā ir noteikts, ka *EUNAVFOR* pieejamo līdzekļu un spēju robežās sniedz Maurīcijas Republikai visu palīdzību attiecībā uz izmeklēšanas veikšanu un tiesvedības īstenošanu pret nodotajām personām. Šajā ziņā ES-Maurīcijas nolīguma 7. panta 3. punktā šī nolīguma slēdzējām pusēm ir paredzēta iespēja vienoties par īstenošanas noteikumiem attiecībā uz finansiālu, tehnisku un cita veida palīdzību, lai nodotās personas varētu nodot, aizturēt, izmeklēt, pret tām īstenot tiesvedību un tiesāt tās. Visbeidzot minētā nolīguma 10. un 11. pantā ir paredzēti tā īstenošanas noteikumi un normas par tā spēkā stāšanos.

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

- 13 2010. gada 22. martā Padome pilnvaroja Savienības Augsto pārstāvi ārlietās un drošības politikas jautājumos sākt sarunas, lai noslēgtu nodošanas nolīgumus ar vairākām trešajām valstīm, tostarp Maurīcijas Republiku.
- 14 Tajā pašā dienā Padome ar vēstuli informēja Parlamentu par šo lēmumu.
- 15 Pēc iepriekš minētajām sarunām Padome 2011. gada 12. jūlijā, pamatojoties uz LES 37. pantu un LES 218. panta 5. un 6. punktu, pieņēma apstrīdēto lēmumu, ar kuru tā atļāva parakstīt ES-Maurīcijas nolīgumu. Šis lēmums tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2011. gada 30. septembrī.
- 16 ES-Maurīcijas nolīgums tika parakstīts 2011. gada 14. jūlijā, un kopš tā laika to piemēro provizoriski.
- 17 Padome ar 2011. gada 17. oktobra vēstuli informēja Parlamentu par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

- 18 Parlaments lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu, uzdot paturēt spēkā šī lēmuma sekas, līdz to aizstāj ar jaunu lēmumu, un piespriet Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 Padome, galvenokārt, lūdz Tiesai atzīt prasību par daļēji nepieņemamu, pārējā daļā prasību noraidīt kā nepamatotu un piespriet Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Pakārtoti, gadījumā, ja Tiesa atceltu apstrīdēto lēmumu, Padome lūdz paturēt spēkā tā sekas līdz tā aizstāšanai.
- 20 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 5. jūnija rīkojumu Čehijas Republikai, Francijas Republikai, Itālijas Republikai, Zviedrijas Karalistei, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.
- 21 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 20. novembra rīkojumu Komisijai tika atļauts iestāties lietā tiesvedības mutvārdu daļā Parlamenta atbalstam.

Par prasību

- 22 Savas prasības pamatojumam Parlaments izvirza divus pamatus – attiecīgi par LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas un LESD 218. panta 10. punkta pārkāpumu.

Par pirmo pamatu par LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 23 Ar pirmo pamatu Parlaments apgalvo, ka Padome ir kļūdaini uzskatījusi, ka apstrīdētais lēmums attiecās uz nolīgumu, kas “vienīgi” attiecas uz KĀDP LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas pirmās teikuma daļas izpratnē, un ka šo lēmumu tātad varēja pieņemt, neiesaistot Parlamentu.
- 24 Parlaments, kuru šajā ziņā atbalsta Komisija, iesākumā norāda, ka ar LESD 218. panta 6. punktu ir paredzēta vispārēja norma, saskaņā ar kuru, pirms Padome noslēdz starptautisku nolīgumu, iepriekš ir jāsaņem Parlamenta piekrišana vai ar to jāapspriežas, atkarībā no gadījuma. Padomei saskaņā ar iepriekš minētā 218. panta 6. punkta otrās daļas pirmo teikuma daļu esot atļauts noslēgt šāda veida nolīgumu bez Parlamenta piedalīšanās tikai izņēmuma kārtā, “kad nolīgumi attiecas vienīgi uz KĀDP”.

Tā kā šai tiesību normai ir izņēmuma raksturs, tā ir šauri interpretējama tādējādi, ka, ja nolīgums neattiecas vienīgi uz KĀDP, bet arī uz citām Savienības politikām, tad Parlaments ir jāiesaista šāda nolīguma slēgšanas procedūrā.

- 25 Šajā gadījumā ES-Maurīcijas nolīgums, ievērojot tā mērķi un saturu, attiecoties ne tikai uz KĀDP, bet arī tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās, policijas sadarbību, kā arī sadarbību attīstības jomā.
- 26 Iesākumā – attiecībā uz tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās šajā nolīgumā, pirmkārt, esot ietvertas vairākas tiesību normas, tostarp tā 3.–7. pants par sadarbības atvieglošanu starp Savienību un Maurīcijas Republikas iestādēm gan attiecībā uz kriminālprocesiem, ieskaitot pierādījumu pieņemamību, personu tiesībām un dažiem šo procesu specifiskiem elementiem, gan arī lēmumu izpildi LESD 82. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 2. punkta a) un b) apakšpunkta izpratnē. Otrkārt, minētais nolīgums, tostarp tā 7. panta 3. punkts, attiecoties uz atbalstu tiesu iestāžu un tiesu personāla mācībām LESD 82. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē. Turklāt Parlaments apgalvo, ka apstākļi, ka ES-Maurīcijas nolīguma 11. panta 5. punktā ir paredzēts, ka *EUNAVFOR* veiktās darbības saskaņā ar šo nolīgumu būtībā var veikt administratīvās iestādes, izslēdz šo darbību militāro raksturu. Komisija šajā ziņā piebilst, ka ES-Maurīcijas nolīguma mērķis un saturs būtu attaisnojis to, ka par apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu būtu ticis izvēlēts LESD 82. pants.
- 27 Tālāk – attiecībā uz policijas sadarbību ES-Maurīcijas nolīguma 6. un 7. pantā paredzētās darbības attiecoties tostarp uz “informācijas vākšanu, uzglabāšanu, apstrādi, analīzi un apmaiņu” LESD 87. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē un tās ietilpstot to darbību vidū, kuras parasti veic policijas spēki LESD 87. panta 1. punkta izpratnē.
- 28 Visbeidzot, šis nolīgums attiecoties uz sadarbību attīstības jomā, ciktāl tā 7. pantā un 10. panta 2. punkta f) apakšpunktā ir paredzēts sniegt palīdzību Maurīcijas Republikai, kas ir jaunattīstības valsts LESD 208. panta izpratnē. Šī palīdzība tiekot sniegta tādās jomās kā “tiesību aktu pārskatīšana, izmeklētāju un prokuroru apmācība, izmeklēšanas un tiesu procedūras un jo īpaši pasākumi, kas saistīti ar pierādījumu uzglabāšanu un nodošanu, un apelācijas procedūras”.
- 29 Parlaments un Komisija secina, ka, tā kā šīm Savienības darbības jomām ir piemērojama parastā likumdošanas procedūra, tad apstrīdētais lēmums esot bijis jāpamato ar LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas a) punkta v) apakšpunktu un tātad jāpieņem pēc Parlamenta piekrišanas.
- 30 Padome, ko atbalsta visas dalībvalstis, kas iestājušās lietā, būtībā atbild, ka apstrīdētais lēmums ir attaisnoti pamatots uz LESD 37. pantu un LESD 218. panta 5. un 6. punktu, ņemot vērā, ka saskaņā ar tā mērķi un saturu ES–Maurīcijas nolīgums attiecas vienīgi uz KĀDP.
- 31 Pirmkārt, ar šo nolīgumu īsteno Vienoto rīcību 2008/851 un tostarp tās 12. pantu, kura mērķis ir stiprināt starptautisko drošību saistībā ar Savienības kopējo drošības un aizsardzības politiku, to turklāt apstiprina minētās Vienotās rīcības 2. pants, kurā ir definēti *Atalanta* uzdevumi. Savukārt minētā politika saskaņā ar LES 42. panta 1. punktu esot KĀDP sastāvdaļa.
- 32 Otrkārt, minētā nolīguma saturs un it īpaši apstākļi, ka *Atalanta* nodod personas, kuras tur aizdomās par pirātismu, Maurīcijas Republikas iestādēm tiesāšanai, neļaujot secināt, ka *Atalanta* veiktās darbības būtu kvalificējamās kā policijas vai tiesu iestāžu sadarbība LESD V sadaļas 3. nodaļas izpratnē. Ja dažiem *Atalanta* uzdevumiem ir tādas raksturiezīmes, kas tos dara līdzīgus policijas darbībām, tad izvietotajiem spēkiem saskaņā ar attiecīgās valsts tiesisko regulējumu parasti neesot piešķirtas policijas vai tiesu iestāžu pilnvaras.
- 33 Padome piebilst, ka ES-Maurīcijas nolīgumā un it īpaši tā 4.–6. un 8. pantā ir paredzēti pasākumi, kuru mērķis ir veicināt to, lai Maurīcijas Republika ievērotu tiesiskumu un cilvēktiesības. Attiecīgi saskaņā ar LES 21. panta 2. punkta b) apakšpunktu atbalsts cilvēktiesībām trešajās valstīs esot viens no KĀDP ietilpstošiem mērķiem.

- 34 Padome turklāt precizē, ka ne minētā nolīguma mērķis, ne saturs neļauj secināt, ka tas attiektos uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu vai sadarbību attīstības jomā.
- 35 Pirmkārt, tostarp no LESD 82. un 87. panta izrietot, ka jebkurš pasākums attiecībā uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, neatkarīgi no tā iespējamā ārējās darbības rakstura, jāpieņem ar mērķi, lai Savienības iekšienē progresētu brīvība, drošība un tiesiskums. Tomēr šajā lietā ES-Maurīcijas nolīgumā esot galvenokārt paredzēti pasākumi, lai pastiprinātu starptautisko drošību Somālijas piekrastē.
- 36 Otrkārt, Tiesa jau esot atzinusi, ka pasākums neattiecas uz sadarbību attīstības jomā, ja tā galvenais mērķis ir KĀDP īstenošana, pat tad, ja tas veicina jaunattīstības valsts ekonomikas un sociālo attīstību (spriedums Komisija/Padome, C-91/05, EU:C:2008:288, 72. punkts). Šajā lietā Maurīcijas Republikai sniegtā palīdzība tiekot sniegta tikai saistībā ar nodošanas operācijām ES-Maurīcijas nolīguma izpratnē un saistībā ar šīs valsts spēju piemērot šo nolīgumu saskaņā ar starptautiskajiem tiesību aktiem cilvēktiesību jomā. Šādas palīdzības mērķis neesot Maurīcijas Republikas attīstība, un tātad tas nav attīstības pasākums.
- 37 Parlaments vispirms atbild, ka LESD 218. panta 3. punktā ir paredzēta atšķirība starp nolīgumiem, kuri attiecas “vienīgi” uz KĀDP, un nolīgumiem, kuri “galvenokārt” attiecas uz KĀDP. Ar šī paša panta 6. punktu Padomei tātad esot atļauts noslēgt nolīgumus, neiesaistot Parlamentu, tikai tad, ja tie attiecas “vienīgi” uz KĀDP. Turpretī tad, ja šie līgumi attiecas uz KĀDP tikai “galvenokārt” un tajos ir paredzēti arī papildu pasākumi attiecībā uz citām politikām, tad Padome tos nevar noslēgt, vispirms neiesaistot Parlamentu.
- 38 Tālāk Parlaments apgalvo, ka apstākļi, ka ar apstrīdēto lēmumu īsteno Vienoto rīcību 2008/851 un ka tas ietilpst KĀDP, nav pietiekams, lai secinātu arī to, ka apstrīdētais lēmums ietilpst šajā politikā. Vienotajai rīcībai 2008/851 un apstrīdētajam lēmumam esot divas dažādas piemērošanas jomas un mērķi, ņemot vērā, ka *Atalanta* ir militāra rakstura operācija, kas ietilpst kopējā drošības un aizsardzības politikā, kuras mērķis ir aizdomās turētu pirātu sagūstīšana, turpretī misijām, kas ir uzticētas Savienības un *EUNAVFOR* pārstāvjiem saskaņā ar ES-Maurīcijas nolīgumu, ciktāl tajās ir paredzēta tostarp vēlāka iespējama aizdomās turēto nodošana un tiesvedības uzsākšana pret viņiem, nav militāra rakstura un tās pārsniedz *Atalanta* mērķi.
- 39 Padome un dalībvalstis, kas iestājušās lietā, atbild, ka būtībā jautājums par to, vai nolīgums attiecas “galvenokārt” uz KĀDP LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas izpratnē, ir jāatrisina vienīgi atkarībā no minētā nolīguma materiālā juridiskā pamata. Tomēr tāds nolīgums kā pamatlietā, kas ir pamatots vienīgi ar LES 37. pantu, attiecoties “vienīgi” uz KĀDP.
- 40 Padome uzskata, ka šāda pieeja nevar tikt atspēkota ar atšķirību starp terminiem “galvenokārt” un “vienīgi”, kuri ir minēti LESD 218. panta 3. un 6. punktā. Minētā panta 3. punkta atsauces uz nolīgumiem, kuri attiecas “vienīgi vai galvenokārt” uz KĀDP, mērķis ir precizēt iestādi, kura var iesniegt ieteikumus Padomei saistībā ar sarunām par šiem nolīgumiem, turpretī šī paša panta 6. punkts, kurā ir minēti nolīgumi, kuri attiecas “vienīgi” uz KĀDP, attiecoties uz šādu nolīgumu slēgšanu.
- 41 Čehijas Republika piebilst, ka LESD 218. panta 6. punkts ir balstīts uz Parlamenta pilnvaru paralelītāti iekšējā un ārējā līmenī. Šīs tiesību normas mērķis tātad esot garantēt to, lai Parlamentam būtu vienāda loma gan lēmuma pieņemšanā, gan lēmuma noslēgšanā, gan arī iekšēja akta pieņemšanā. Šajā ziņā Čehijas Republika atgādina, ka attiecīgā tiesību norma ir procesuāla rakstura, un tā norāda, ka nevis procedūras nosaka kāda akta juridisko pamatu, bet gan akta juridiskais pamats nosaka procedūras, kas jāievēro, aktu pieņemot.
- 42 Zviedrijas Karaliste un Apvienotā Karaliste precizē, ka tāda LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas interpretācija, par kuru iestājas Parlaments, pirmkārt, aizskar institucionālo līdzsvaru, kas iedibināts ar līgumiem, kuros Parlamentam ir paredzēta stingri ierobežota loma KĀDP īstenošanā, kā tas tostarp

izriet no LES 36. panta. Otrkārt, interpretācija, ar kuru tiek sašaurināta KĀDP jomā paredzēto procedūru piemērošanas joma par labu LESD paredzētajām procedūrām, ir pretrunā LES 40. pantam. Ar šo pantu tiek garantēts, ka LESD paredzētās kompetences neskar tās, kas ir paredzētas saistībā ar KĀDP. Turklāt ar minēto interpretāciju Parlamentam tiktu piešķirtas veto tiesības KĀDP jomā pretēji Lisabonas līguma autoru izvēlētajai gribai piešķirt Parlamentam šaurāku lomu saistībā ar Savienības darbību KĀDP jomā.

Tiesas vērtējums

- 43 Iesākumā ir jāatgādina, ka Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēlei ir jābalstās uz objektīviem apstākļiem, kurus var pārbaudīt tiesa, tostarp tiesību akta mērķi un saturu. Ja, izvērtējot pasākumu, atklājas, ka tam ir divi mērķi vai divas sastāvdaļas un viens no šiem mērķiem vai sastāvdaļām ir galvenais, bet otram ir tikai pakārtota nozīme, tad pasākums ir jāpamato ar tikai vienu juridisko pamatu, proti, ar to, ko prasa galvenais vai noteicošais mērķis vai sastāvdaļa. Turpretī, ja pasākumam vienlaikus ir vairāki mērķi vai vairākas sastāvdaļas, kas ir nesaraujami saistītas un kam attiecībā pret citām nav palīgrakstura, līdz ar ko ir piemērojamas dažādas Līguma tiesību normas, šāds pasākums izņēmuma kārtā ir jāpamato ar dažādiem atbilstošajiem juridiskajiem pamatiem (šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Komisija C-130/10, EU:C:2012:472, 42.–44. punkts).
- 44 Lai noteiktu pirmā pamata apjoma robežas, ir jānorāda, ka ar šo pamatu Parlaments, kā tas to apstiprināja Tiesas sēdē, neapgalvo, ka apstrīdētais lēmums būtu bijis jāpamato ar citu juridisko pamatu papildus LES 37. pantam, tādējādi Parlaments skaidri atzīst, ka gan šī lēmuma, gan arī ES-Maurīcijas nolīguma mērķis ietilpst KĀDP.
- 45 Turklāt Parlaments atzīst, ka, neskatoties uz faktu, ka minētajā lēmumā un nolīgumā ir ietverti arī citi mērķi, kas attiecas uz citām Savienības politikām, nevis KĀDP, šie mērķi ir pakārtoti mērķim, kas attiecas uz KĀDP, un ka šo pēdējo mērķi tāpat var uzskatīt par galveno, lai noteiktu apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu, jo to varēja likumīgi pamatot ar LES 37. pantu, izslēdzot jebkuru citu materiālo juridisko pamatu.
- 46 Parlaments turpretī apgalvo, ka tas apstāklis, ka apstrīdētajā lēmumā, kā arī ES-Maurīcijas nolīgumā ir ietverti citi mērķi, kaut arī tie ir tikai palīgrakstura, nekā tie, kuri ietilpst KĀDP, ir pietiekams, lai izslēgtu, ka minētais lēmums attiecas vienīgi uz šo politiku LESD 218. panta 6. punkta izpratnē.
- 47 Šāda minētās tiesību normas interpretācija nav pieļaujama.
- 48 Saskaņā ar LESD 218. panta 6. punkta tekstu Padome pieņem lēmumu par nolīguma slēgšanu ar Eiropas Parlamenta piekrišanu vai pēc apspriešanās ar to, “izņemot gadījumus, kad nolīgumi attiecas vienīgi uz [KĀDP]”.
- 49 Tomēr šis formulējums pats par sevi neļauj nonākt pie viennozīmīgas šīs tiesību normas interpretācijas.
- 50 It īpaši attiecībā uz lēmumu slēgt nolīgumu, kura galvenais mērķis ietilpst KĀDP, minētais formulējums neļauj secināt ne to, kā apgalvo Padome, ka šādu lēmumu varētu uzskatīt par tādu, kas “attiecas vienīgi uz [KĀDP]”, tikai tāpēc, ka tas ir pamatots ar tādu materiālo juridisko pamatu, kas attiecas uz šo politiku un izslēdz jebkuru citu materiālo juridisko pamatu, ne arī to, kā apgalvo Parlaments, ka minētais lēmums ir jāuzskata par tādu, kas attiecas arī uz citām Savienības tiesību jomām, jo tajā ir ietverti papildu mērķi, kas nav galvenais mērķis, uz ko attiecas KĀDP.
- 51 Šādos apstākļos ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās formulējums, bet arī tās mērķi un konteksts (šajā ziņā skat. spriedumus *Klarenberg*, C-466/07, EU:C:2009:85, 37. punkts, un *Koushkaki*, C-84/12, EU:C:2013:862, 34. punkts).

- 52 Attiecībā uz LESD 218. panta mērķiem ir jānorāda, ka pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās šajā pantā, lai izpildītu skaidrības, saskaņotības un racionalizācijas prasības, ir paredzēta vienota un vispārēji piemērojama procedūra, kas attiecas uz sarunām par starptautiskiem nolīgumiem un to slēgšanu, kurus Savienībai ir kompetence noslēgt tās darbības jomās, ieskaitot KĀDP, izņemot gadījumus, ja Līgumos ir noteiktas speciālas procedūras.
- 53 Tomēr šajā procedūrā tās vispārējā rakstura dēļ ir jāņem vērā līgumos paredzētās īpatnības attiecībā uz katru Savienības darbības jomu, tostarp attiecībā uz iestāžu pilnvarām.
- 54 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai šīs īpatnības ņemtu vērā, LESD 218. panta 6. punktā ir paredzētas trīs starptautisku nolīgumu slēgšanas veidu procedūras un katrā no tām Parlamentam ir paredzēta citāda loma. Tādējādi šo iestādi var lūgt sniegt piekrišanu nolīguma slēgšanai vai tikai apsprieties ar to citos gadījumos, vai arī tā var būt izslēgta no nolīguma slēgšanas procedūras, tomēr saskaņā ar LESD 218. panta 10. punktu šai iestādei ir tiesības būt nekavējoties un pilnībā informētai visos procedūras posmos.
- 55 Kā tostarp var secināt no LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas a) punkta v) apakšpunkta, šī atšķirība ir domāta, lai arējās darbībās ņemtu vērā pilnvaru sadalījumu starp iestādēm, kas piemērojams iekšējām darbībām. Lisabonas līgumā, pirmkārt, ir noteikta prasība par Parlamenta piekrišanu slēgt starptautisku nolīgumu tieši attiecībā uz nolīgumiem, kuri aptver tās jomas, kurās iekšējām darbībām piemēro parasto likumdošanas procedūru, kas noteikta LESD 294. pantā, vai speciālo likumdošanas procedūru, taču vienīgi tad, ja tajā ir noteikta prasība, ka no Parlamenta jāsaņem piekrišana. Otrkārt, šīs iestādes piedalīšanās šāda nolīguma slēgšanā ir izslēgta tikai tad, ja tas attiecas vienīgi uz KĀDP, saistībā ar kuru Lisabonas līgumā Parlamentam ir piešķirta ierobežota loma (šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Padome, EU:C:2012:472, 82. punkts).
- 56 Kā to būtībā ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 30.–32. punktā, LESD 218. panta 6. punktā ir noteikta simetrija starp pasākumu pieņemšanas iekšējo procedūru un starptautisko nolīgumu slēgšanas procedūru, lai garantētu, ka saistībā ar noteiktu jomu Parlamentam un Padomei būtu vienādas pilnvaras atbilstoši līgumos paredzētajam institucionālā līdzsvara principam.
- 57 Šādos apstākļos tas ir tieši tādēļ, lai uzraudzītu, ka šī simetrija tiek faktiski ievērota, kādēļ no Tiesas judikatūras izrietošā norma, atbilstoši kurai tiesību akta materiālais juridiskais pamats nosaka tā pieņemšanai ievērojamās procedūras (skat. spriedumu Parlaments/Padome, EU:C:2012:472, 80. punkts), ir piemērojama ne tikai procedūrām, kas paredzētas iekšēju aktu pieņemšanai, bet arī tām, kas ir paredzētas starptautisku nolīgumu slēgšanai.
- 58 Līdz ar to saistībā ar starptautiska nolīguma slēgšanas procedūru saskaņā ar LESD 218. pantu ir jāuzskata, ka tas ir lēmuma par starptautiska nolīguma slēgšanu materiālais juridiskais pamats, kas nosaka piemērojamās procedūras veidu atbilstoši šī panta 6. punktam.
- 59 It īpaši, ja lēmums par attiecīgā nolīguma slēgšanu ir likumīgi pamatots vienīgi ar tādu materiālo juridisko pamatu, kas attiecas uz KĀDP, tad ir jāpiemēro LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas pirmajā teikuma daļā paredzētā procedūra.
- 60 Šāda interpretācija vēl jo vairāk ir attaisnojama, ņemot vērā prasības, kas izriet no tiesiskās noteiktības. Interpretācija, ar kuru akta procesuālo juridisko pamatu balsta uz tā materiālo juridisko pamatu, ļauj noteikt piemērojamo procedūru atbilstoši objektīviem kritērijiem, kuru kontroli var veikt tiesa, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 43. punktā. Tas tostarp nodrošina saskaņotību aktu juridisko pamatu izvēlē. Turpretī interpretācijai, kuru aizstāv Parlaments, būtu tādas sekas, ka šajā izvēlē ieviestos noteiktas pakāpes neskaidrība un nesaskaņotība, ciktāl ar šādu interpretāciju varētu noteikt dažādu procedūru piemērošanu Savienības tiesību aktiem, pamatojoties uz vienu un to pašu materiālo juridisko pamatu.

- 61 Turklāt ar kontekstu, kādā ietilpst attiecīgā tiesību norma, nevar attaisnot citādāku interpretāciju. It īpaši ņemot vērā LESD 218. panta mērķus, Parlamenta apgalvotais apstāklis, ka LESD 218. panta 3. punktā ir ietverta atsauce uz nolīgumiem, kuri “vienīgi vai galvenokārt” attiecas uz KĀDP, kaut arī šī paša panta 6. punktā ir minēti tikai nolīgumi, kuri attiecas “vienīgi” uz KĀDP, nevar pamatot tādu šīs pēdējās tiesību normas interpretāciju, kādu izvirza Parlaments. Pie tam šie punkti attiecas uz dažādām situācijām. Ja LESD 218. panta 3. punktā ir precizēta iestāde, kura ir pilnvarota sniegt ieteikumus Padomei saistībā ar sarunu procedūru par šiem nolīgumiem, un tātad tas ir posms pirms starptautiska nolīguma noslēgšanas, tad šī paša panta 6. punkts attiecas uz Padomes lēmumu slēgt šādus nolīgumus.
- 62 Šādos apstākļos apstrīdēto lēmumu varēja pieņemt, nesaņemot Parlamenta piekrišanu un bez apspriešanās ar to.
- 63 No tā izriet, ka pirmais prasības pamats nav pamatots.

Par otro pamatu par LESD 218. panta 10. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 64 Ar savu otro pamatu Parlaments apgalvo, ka, to “nekavējoties un pilnīgi” neinformējot par visiem ES-Maurīcijas nolīguma sarunu un slēgšanas procedūras posmiem, Padome ir pārkāpusi LESD 218. panta 10. punktu, kurš ir piemērojams visiem Savienības noslēgtajiem nolīgumiem, tostarp tiem, kuri attiecas uz KĀDP.
- 65 It īpaši Parlaments neesot informēts nekavējoties, jo Padome tam esot nodevusi apstrīdētā lēmuma un ES-Maurīcijas nolīguma tekstu tikai 2011. gada 17. oktobrī, proti, vairāk nekā trīs mēnešus pēc šī lēmuma pieņemšanas un minētā nolīguma parakstīšanas, kas attiecīgi notika 2011. gada 12. un 14. jūlijā, kā arī 17 dienas pēc to publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.
- 66 Padome, kuras argumentus būtībā atbalsta Čehijas Republika, Francijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Apvienotā Karaliste, galvenokārt atsauca uz otrā pamata nepieņemamību. Tā kā apstrīdētais lēmums attiecas vienīgi uz KĀDP, Tiesai, ievērojot LES 24. panta 1. punkta otrās daļas pēdējo teikumu un LESD 275. pantu, neesot kompetences lemt par tā tiesiskumu.
- 67 Pakārtoti, Padome apgalvo, ka šis pamats nav pamatots, jo patiesībā Parlaments ir ticis pienācīgi informēts. It īpaši termiņš, kādā Parlaments tika informēts par apstrīdēto lēmumu, pat ja tas bija nedaudz ilgāks nekā parasti, tomēr esot saprātīgs, ņemot vērā arī faktu, ka tajā ietilpa vasaras pārtraukums.
- 68 Attiecībā uz Tiesas kompetenci Parlaments atbild, ka LES 24. panta 1. punkta otrajā daļā Tiesas kompetence ir izslēgta vienīgi attiecībā uz tiesību normām, kuras specifiski attiecas uz KĀDP un ir ietvertas LES V Sadaļas 2. nodaļā, nevis attiecībā uz LESD 218. panta 10. punktu, kura pārkāpums tiek apgalvots ar otro prasības pamatu.

Tiesas vērtējums

- 69 Iesākumā attiecībā uz jautājumu par tiesas kompetenci, lai izņemtu par šo pamatu, ir jāatgādina, kā to apgalvo Padome, ka no LES 24. panta 1. punkta otrās daļas pēdējā teikuma un LESD 275. panta pirmās daļas izriet, ka Tiesai principā nav kompetences attiecībā uz tiesību normām, kuras ietilpst KĀDP, kā arī tiesību aktiem, kuri ir pieņemti uz tās pamata.

- 70 Tomēr ar iepriekš minēto LES 24. panta 1. punkta otrās daļas pēdējo teikumu un LESD 275. panta pirmo daļu ir noteikts izņēmums no vispārējās normas par kompetenci, kāda ir piešķirta Tiesai ar LES 19. pantu, lai nodrošinātu, ka tiek ievērots tiesiskums Līgumu interpretēšanā un piemērošanā, līdz ar to iepriekš minētās tiesību normas ir šauri interpretējamas.
- 71 Šajā lietā ir jānorāda, ka, kaut arī apstrīdētais lēmums ir pieņemts, pamatojoties tikai uz vienu materiālo juridisko pamatu, kas ietilpst KĀDP, proti, LES 37. pantu, no šī lēmuma preambulas izriet, ka tā procesuāli tiesiskais pamats ir LESD 218. panta 5. un 6. punkts, ar kuriem regulē starptautisku nolīgumu parakstīšanas un slēgšanas procedūru.
- 72 Kā ir precizēts šī sprieduma 52. punktā, LESD 218. pantā ir paredzēta vispārīgi piemērojama procedūra, kura līdz ar to ir piemērojama visiem nolīgumiem, par kuriem Savienība ir veikusi sarunas un kurus tā ir noslēgusi visās tās darbības jomās, ieskaitot KĀDP, kurai pretēji citām jomām nepiemēro nevienu speciālu procedūru.
- 73 Šādos apstākļos nevar secināt, ka LES 24. panta 1. punkta otrās daļas pēdējā teikumā un LESD 275. pantā Tiesas kompetencei paredzētā izņēmuma ierobežojuma piemērošanas joma būtu tik plaša, ka ar to tiek izslēgta Tiesas kompetence interpretēt un piemērot LESD 218. pantu, kurš neattiecas uz KĀDP, kaut arī tajā ir paredzēta procedūra, pamatojoties uz kuru ir pieņemts akts, kas attiecas uz KĀDP.
- 74 Tātad Tiesai ir kompetence lemt par otro pamatu.
- 75 Tālāk attiecībā uz šī pamata pamatotību ir jānorāda, ka LESD 218. panta 10. punktā ir paredzēts, ka Parlamentu “nekavējoties un pilnībā informē visos procedūras posmos” par sarunām un noslēgšanu, kura ir paredzēta šajā pantā.
- 76 Jākonstatē, ka šajā lietā Parlaments nav ticis nekavējoties informēts visos procedūras posmos par ES-Maurīcijas nolīguma sarunām un tā noslēgšanu.
- 77 No Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka pēc tam, kad Padomei tika paziņots par sarunu uzsākšanu, Padome to informēja par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu un minētā nolīguma parakstīšanu tikai trīs mēnešus vēlāk un 17 dienas pēc to publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.
- 78 No tā izriet, ka Padome ir pārkāpusi LESD 218. panta 10. punktu.
- 79 Šo secinājumu nevar atspēkot ar Padomes argumentu, atbilstoši kuram apstrīdētais lēmums tik un tā bija publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* un Parlaments varēja ar to iepazīties. Šāda publicēšana ir paredzēta LESD 297. pantā un tā atbilst nosacījumiem par publicēšanu, kādi tiek piemēroti Savienības tiesību aktam, lai tas stātos spēkā, turpretī prasība informēt, kas izriet no LESD 218. panta 10. punkta, ir paredzēta, lai nodrošinātu, ka Parlaments var īstenot demokrātijas kontroli pār Savienības ārējo darbību un, specifiskāk, ka tas var pārbaudīt, ka tiek ievērotas tā prerogatīvas tieši saistībā ar sekām, kādas izriet no lēmuma par nolīguma slēgšanu juridiskā pamata izvēles.
- 80 Visbeidzot, attiecībā uz LESD 218. panta 10. punkta pārkāpuma sekām uz apstrīdētā lēmuma spēkā esamību ir jākonstatē, ka šajā tiesību normā paredzētais procesuālais noteikums ir būtisks procedūras noteikums LESD 263. panta otrās daļas izpratnē un tā pārkāpuma sekas ir akta, kurā tas ir pieļauts, spēkā neesamība.
- 81 Šajā normā atspoguļojas demokrātiskie principi, uz kuriem ir balstīta Savienība. It īpaši Tiesa jau ir precizējusi, ka Parlamenta līdzdalība likumdošanas procesā atspoguļo demokrātijas pamatprincipu, saskaņā ar kuru tautas ar pārstāvju palātas starpniecību piedalās varas īstenošanā (šajā ziņā skat. spriedumus *Roquette Frères*/Padome, 138/79, EU:C:1980:249, 33. punkts, un Parlaments/Padome, EU:C:2012:472, 81. punkts).

- 82 No šādas perspektīvas raugoties, Lisabonas līgumā no sistēmas viedokļa šai normai ir piešķirta vēl lielāka nozīme, jo tā ir ietverta atsevišķā tiesību normā, kas ir piemērojama visiem procedūru veidiem, kuri ir paredzēti LESD 218. pantā.
- 83 Taisnība, kā tas atgādināts šī sprieduma 55. punktā, ka loma, kas Parlamentam piešķirta ar Lisabonas līgumu, KĀDP jomā joprojām saglabājas ierobežota.
- 84 Tomēr no šī konstatējuma nevar secināt, ka Parlamentam, kaut arī tas ir izslēgts no tāda nolīguma, kas attiecas vienīgi uz KĀDP, sarunu un noslēgšanas procedūras, nav nekādu tiesību uzzināt par šo Savienības politiku.
- 85 Tieši pretēji, tādēļ arī LESD 218. panta 10. punktā noteiktā prasība informēt ir piemērojama starptautiska nolīguma slēgšanas procedūrai tostarp nolīgumiem, kuri attiecas vienīgi uz KĀDP.
- 86 Ciktāl Parlaments nav nekavējoties un pilnīgi informēts par visiem procedūras posmiem saskaņā ar LESD 218. panta 10. punktu, ieskaitot posmu pirms nolīguma noslēgšanas, tas nevar īstenot savas tiesības uzzināt, kas tam ir piešķirtas Līgumos saistībā ar KĀDP, un attiecīgā gadījumā darīt zināmu savu viedokli it īpaši attiecībā uz piemērotu juridisko pamatu, ar kuru ir jāpamato attiecīgais akts. Šādos apstākļos šīs prasības informēt neievērošana apdraud apstākļus, kādos Parlaments īsteno savas funkcijas KĀDP jomā, un līdz ar to tas ir būtiska procedūras noteikuma pārkāpums.
- 87 Šādos apstākļos otrais pamats ir pamatots un apstrīdētais lēmums līdz ar to ir jāatceļ.

Par apstrīdētā lēmuma seku paturēšanu spēkā

- 88 Gan Parlaments, gan Padome, kā arī vairums lietā iestājušos dalībvalstu lūdz Tiesu gadījumā, ja tā atceltu apstrīdēto lēmumu, paturēt spēkā tā sekas, līdz tas tiek aizstāts.
- 89 Atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atcelta tiesību akta sekām jāuzskata par galīgām.
- 90 Jāatzīst, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana, nepaturot spēkā tā sekas, varētu traucēt operācijām, kuras tiek veiktas, balstoties uz ES-Maurīcijas nolīgumu, un it īpaši tā varētu apdraudēt kriminālvajāšanas un tiesvedības pret personām, kuras tur aizdomās par pirātismu un kuras ir aizturējis *EUNAVFOR*, pilnīgu efektivitāti.
- 91 Līdz ar to Tiesai ir jāīsteno pilnvaras, kas tai piešķirtas ar LESD 264. panta otro daļu, un jāpatur spēkā ar šo spriedumu atceltā apstrīdētā tiesību akta sekas.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 92 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar šī paša panta 3. punktu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- 93 Šajā gadījumā spriedums ir daļēji nelabvēlīgs gan Parlamentam, gan Padomei, tāpēc tām jāpiespriež segt tiesāšanās izdevumus pašām.
- 94 Saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospiež:

- 1) **atcelt Padomes 2011. gada 12. jūlija Lēmumu 2011/640/KĀDP par to, lai parakstītu un noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību un Maurīcijas Republiku par nosacījumiem attiecībā uz aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Maurīcijas Republikai un par aizdomās turētu pirātu stāvokli pēc nodošanas;**
- 2) **paturēt spēkā Lēmuma 2011/640 sekas;**
- 3) **Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas;**
- 4) **Čehijas Republika, Francijas Republika, Itālijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ka arī Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]